

den ene Direktør skal være landbrugskyndig. Jeg har absolut intet imod, at han er landbrugskyndig, men jeg synes, at det er underligt at forlange, at han skal være det, for det sker jo saaledes, at ikke begge Pladser blive besatte paa en Gang. Den ene Direktør dør, og man ønsker maaske en særlig dygtig Mand, der ikke er landbrugskyndig, ligesom man paa et vist Tidspunkt kan ønske en landbrugskyndig, hvor der alt sidder en landbrugskyndig i Forvejen. Jeg tror ikke, man her skal binde Regeringen; jeg henstiller, at man lader Regeringen vælge, hvem den vil. Det er upraktisk at forlange, at Manden skal have en eller anden Kundskab, thi de tilfældige Forhold i det givne Øjeblik kunne gøre det nødvendigt, at Regeringen bør være mere frit stillet, end den selv har forlangt. Jeg kan derfor ikke stemme for, at den ene Direktør skal være landbrugskyndig.

Den anden Ændring gælder Bestemmelsen om, hvem der kan være Bankkommissær. Der har Regeringen foreslaaet den nuværende Ordning, at det skal være Justitsministeren, og dertil skal jeg sige, at det har jeg intet imod, men der kan være Øjeblikke, hvor Finansministeren kan være klogere end Justitsministeren — det kan ske, og det er sket før, under tidligere Ministerier er det ofte sket — i alt Fald paa de Sager, her er Tale om. Det kan ogsaa tænkes under dette Ministerium, det ved jeg ikke, jeg skal ikke vove at drage Sammenligning mellem de to Ministre, der hver har sine gode Sider. Men jeg synes, det er underligt at slaa fast ved Lov, at det skal nødvendigvis være Justitsministeren. Jeg synes, at vi godt kunde give Hans Majestæt Kongen Ret til at sige, hvem af hans to Ministre han ønsker til Bankkommissær. Det, mener jeg, er en rigtig og klog Ting, og navnlig da hele Udvalget i Virkeligheden inderst inde mener, at det er rigtigt, kan jeg ikke andet end fastholde dette Ændringsforslag.

Der er endelig en Række Ændringsforslag, jeg har stillet, som maaske ville overraske de Herrer noget. Det er til § 17, hvorefter en hel Del Paragraffer i Oktrojen blive ophævede. Sagen er nemlig, at der indenfor Udvalget har været nogen Misstemning overfor den højtærede Justitsminister og overfor de Herrer fra Nationalbanken i Anledning af, at de Herrer ikke have gjort sig den Ulejlighed at sammenarbejde Oktrojen og Forslaget her. Selv om den højtærede Justitsmini-

ster maaske ikke vilde paatage sig den Opgave, burde de Herrer fra Nationalbanken have gjort sig den Ulejlighed. For jeg kan ikke tro, at Grunden til, at de Herrer ikke have gjort det, har været Ønsket om, at vi ikke skulde se, hvad vi gik ind til, i det Øjeblik vi vedtog Oktrojen. Hvor urimeligt det i Virkeligheden er blot at nøjes med at forny Oktrojen og ikke sammenarbejde den med det foreliggende Forslag, ville de Herrer kunne se saa tilstrækkelig klart i det Øjeblik, jeg viser dem de Paragraffer, der i Virkeligheden bør gaa ud. De højtærede Herrer ville se, at det er meget lidt, der saa bliver tilbage af den egentlige Oktroj.

Jeg vender mig først til § 2, som viser, at Oktrojen i Virkeligheden burde bortfalde, og vi burde nøjes med at lave 3—4 Paragraffer, hvorved det, der staar i Oktrojen, vilde have været lettere og klarere udtrykt, og jeg tror, Klarhed i Lov er en stor Ting. Jeg ønsker altsaa at faa ophævet § 2. Den fortæller kun, at den Nationalbank, der er oprettet i 1818, træder i Stedet for den tidligere Rigsbank, og det er meget rart, men ligegyldigt i Øjeblikket. Jeg foreslaar, at det første Punktum af § 3 skal blive staaende, men det andet Stykke siger blot, at Nationalbanken skal drage Omsorg for at samle og opbevare en Fond af rede Sølv, ved hvilken Fond den kan opretholde sine Sedler i deres Værd. Det er en ret antikvarisk Bestemmelse, hvis Værdi i alt Fald er færdig nu. Saa er der § 4, der bestemmer, at Bankens anden Opgave er at forrente og afdrage den paa samme hæftende Obligationsgæld. Men den Gæld er for største Delen afbetalt for længe siden. Det er atter en Regel, der var god i 1813 og 1818, men den er ikke saa god i 1908.

§ 5 fortæller, at Banken har Lov til at diskontere. Det er noget, man ikke behøver at fortælle nu. Naar man siger, at den har Lov til at drive almindelige Bankforretninger, siger man alt, hvad der kan siges, og § 5 er følgelig overflødig. § 6 og § 7 ere ligeledes overflødige, de give Bestemmelser om Grundfonden, der bestaar af de berømte Bankhæftelser, men de ere for længe siden ude af Verden, idet Bankhæftelserne ere gaaede over i privat Eje. § 8 angaar ligeledes Bankhæftelsen, som ikke længere findes. §§ 9 og 10 ere ligeledes Paragraffer, der ere uden Betydning. § 11 er ligeledes helt overflødig, idet den angaar, hvem der skal være Aktionærer, thi Regler herom findes jo i det forelig-